

štev. 5.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. maja 1913.

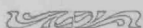
Pesem dece.

Prišel je solnčni maj,
in kamor stopil je,
je roža razcvetela;
in kamor se ozrl je,
je ptičica zapela,
in ves oživel spet je gaj!
In zarja kakor val, ves zlat,
iz solnčnih žarkov tkan
in z dijamanti okovan,
razlila se je preko trat.

Pa lepše rože jaz poznam,
kot skriva jih zatišje trat;
in pesmi lepše jaz poznam,
kot poje zlata jih pomlad;
in jaz za kras vse lepši vem
kot solnce bolj bogat!
Nebo te rože je vsejalo,
nebo te pesmi zapisalo,
nebo ta bajni kras našgalo
v srce mlado!

Te rože zlatoliste —
so naše misli čiste;
te pesmi naše zlote —
molitve so krilate;
ta kras ves čudovit —
nedolžnosti je svit
sred mladih src.

Bogumil Gorenjko.

Angelsko omizje.

10. Beli zavratnik.

Priden deček, Jurij K., se je leta 1862. v mestu Rouen (beri: Ruan) pripravljaj na prvo sveto obhajilo in ga je opravil jako vzpodbudno, z veliko pobožnostjo. Sklenil je med drugim to-le: »Svoj zavratnik, ki sem ga imel pri prvem svetem obhajilu, bom nosil do tistega dne, ko bi me zadela nesreča, da bi storil prvi smrtni greh.«

V zavodu, kjer je pristopal vsak teden k angel-ski mizi, je moral prestati radi tega belega zavratnika marsikatero zasmehovanje in žaljenje. Pa nobena reč ga ne pripravi do tega, da bi ga nehal nositi.

Eden njegovih tovarišev ga pa hoče z lepo besedo pregovoriti, da bi odložil beli zavratnik. »Povej mi, predraži,« ga prav prijazno nagovori, »povej mi: zakaj pa nosiš zmeraj ta beli zavratnik? To je vendarle preveč nenavadno; tega nihče drugi ne počenja. S tem se osmešiš, in kdo vé, če se ti ne bo zgodilo še kaj neprijetnejšega.« — Temu Jurij zaupa svojo skrivnost, pa ga prosi, naj nikomur o tem ne pravi. Drugo jutro so že vsi tovariši vedeli zgodbo o belem zavratniku. Pa nobeden si ga ni upal več dražiti, marveč vsem se je zdel častitljiv in spoštovanja vreden. Pa je bil res častitljiv po svojem vzornem vedenju in v zgled vsem drugim. To plemenito vzornost pa si je pridobil zlasti po pogostnem svetem obhajilu.

Svojemu sklepu je pa ostal vedno zvest: beli zavratnik je nosil vsak dan v šolskem času in o počitnicah. Leta 1870. je osemnajstletni mladenič opravil zrelostno preizkušnjo, zmeraj še z belim zavratnikom.

Kmalu potem pride ob času prusko-francoske vojske h krdelu papeževih vojščakov. Kakor je bil poprej zgled vsem dijakom, tako zdaj vsem vojščakom. Vsako nedeljo in vsak praznik gre k svetemu obhajilu in vendar je med vsemi najveselejši. — V hudi bitki je sicer njegovo krdelo zmagalo; a nenadno

ga zadene sovražna krogla in ga smrtno rani. Preneso ga 14. januarja 1871. k bolniškemu oddelku.

Vojaški duhovnik prihiti in mu ponudi dušno pomoč. »Zahvalim,« pravi Jurij; »pred dvema ali tremi dnevi sem se spovedal, nič mi ne obtežuje vesti. Bodite tako dobri, položite me na slamnato posteljo in prinesite mi sveto popotnico. Pa še eno prošnjo imam: Dajte mi iz telečjaka beli zavratnik, beli trak in beli molek. To so moji spomini na prvo sveto obhajilo... Tako... Prosim, denite mi beli zavratnik okrog vratu.« — Ko je prejel sveto popotnico, je še rekel: »Kadar bom umrl, odvežite mi spet beli zavratnik in pošljite ga moji materi in pišite jim v mojem imenu, da ni bil nikdar drugače omadeževan kakor z mojo krvjo, ki sem jo preлил za ubogo domovino.«

Kako lepa je smrt v obleki krstne nedolžnosti! Tako umirajo blagi gostje angelskega omizja!

Kavsov Tone.

Kavsov Tone je bil ubožec. Že zgodaj so mu pomrli starši in ostal je sirota sam. Dobri ljudje so ga vzeli k sebi in skoro vse življenje je bil pastir. Zadnji čas pa so vaše pašnike razdelili, zato se je tudi prenehala skupna paša. Pa tudi Tone je bil že precej opešal, tako da skoro ni bil več sposoben za pastirja.

Hodil je od hiše do hiše, a da ni ravno prosjačil, je tupatam kaj malega pomaгал pri delu. Če ni bilo drugače, je tudi varoval otroke, dasi nerad.

Tako je bilo čez leto. Zima ga je pa vsako leto hudo skrbela. Kajti vse je imelo zavetje pred ostro burjo, le ubogi Tone je večkrat drgetal od mraza.

Poznega jesenskega dne je počasi prikorakal proti Klevišarjevi hiši, zavijaje se v svojo suknjo. Stopil je na hišni prag, s katerega se je videlo v kuhinjo.

Mati Klevišarica je imela ravno neko opravilo pred ognjiščem. Kar se oglasi za njenim hrbtom: »Dober dan, mama!« Niti ozrla se ni. Poznala je Tonetov glas in ga vprašala: »No, Tone kako pa je, kod pa hodiš, da te nisem videla že toliko časa? Mislili smo, da te ni več med živimi.«

Tone ni drugega odgovoril na to gospodinji kakor: »Slaba, slaba!«

Klevišarica, dobra ženica, mu veli v hišo, da se pogreje.

Prav rad je Tone ubogal mater in jo pomaknil hitro proti hišnim vratom. V hiši je sedel na nizkem stolčku gospodar in pletel koš, hlapec pa je ružil fižol pri peči. Na peči je sedelo troje otrok.

Tone je sedel k peči in prislonil svoj premražen hrbet k peči. Včasih je rad kaj povedal, a danes pa ni bilo spraviti besede iz njegovih ust.

Kmalu nato so zaškripala v veži vrata stare omare, ki je stala le še na treh nogah za hišnimi durmi. Mati stopi v sobo, v eni roki držeč velik hleb črnega kruha, v drugi pa dolg nož. Ko je napravila na spodnji strani hleba križ, je začela rezati kos za kosom za malo južino.

Razdelila je kose, pa tudi na Toneta ni pozabila. Veselo ga je vzela in pogledal hvaležno mater, češ, »zdaj si pa zadela pravo in uganila, da je moj želodec prazen.«

Ko se je dodobra ogrel, se je pomaknil k jerbasi, ki je bil na klopi pri peči, in začel ružiti fižol.

Klevišarici se je zasmilil, ko je videla ubožca, kako hitro in slastno je použil kruh. »Le pomagaj ružiti,« pravi mati, »ti bodem dala pa še večerjo.«

Teh besed je bil Tone prav vesel. Bilo je že proti večeru in jelo ga je skrbeti, kje bode nočoj prenočil. A sedaj je bil teh skrbi prost, kajti vedel je, da ga Klevišarjeva mati ne bodo po večerji odpravili izpod strehe.

Prav pridno je ružil. Medtem se je zmračilo. Hlapec je šel pokladat živini, oče pa je šel tudi vun po opravkih. V sobi so ostali le trije otroci in Tone.

Polagoma se je tako zmračilo, da se tudi ružiti ni več videlo. Tone je sedel na zapeček.

Tiho je postalo za časek v sobi. Kar se pokrajži Nejček, ki je že hodil v šolo, in poprosi Toneta, naj jim pove ono povest o Turkih.

Tone se nasloni na peč, podpre glavo in začne nekako takole. V starih, starih časih so pridrli večkrat v naše kraje divji Turki. Gorje človeku, ki jim je prišel v roke. Če ga niso takoj obglavili ali sežgali ali mu posekali roke in noge, so ga pa privezali za voz, za katerim je moral teči, dokler se ni zgrudil.

Bilo je ravno na zahvaljeno nedeljo, večkrat so mi o tem pripovedovali moj stari oče, Bog jim daj v miru počivati! Ljudje so se vračali od popoldanske službe božje. Kar so se privlekli po cesti od št. Jerneja Turki. Bilo jih je kakor kobilic o hudi letini. Saj so pa bili tudi kakor kobilice. Kamor je pridirjala ta drhal, tam ni ostalo nič živega. Celo rastlo ni več, kamor je stopil ta štakor.

Ko so jih ljudje ugledali, je naenkrat nastalo strašno vpitje. V groznem strahu so se skrivali po kotih, kletih, ali pa so bežali v hosto, da bi si obvarovali vsaj življenje.

Že so se nadejali, da se v naši vasi niti ustavili ne bodo, kar se pripodi majhno krdelce v vas. Možje so se postavili v bran, a zaman! Po kratkem boju so skoro vsi ležali v krvi na tleh s presekanimi glavami. Za gnali so se na svojih čilih konjih še za begajočo množico jokajočih otrok, ženâ in starčkov. Takoj so jih dohiteli in padali so reveži pod meči kot bilke pod koso.

Nato so Turki začeli pleniti. Preiskali so vse kote in pospravili v svoje malhe, kar je imelo količkaj vrednosti, poslopja so pa zažgali. Kmalu je bilo pol vasi v ognju.

Tam v Lazu je stala takrat mala lesena kočica. V njej sta bivala že precej pri letih mož in žena. Redila sta kravico in dva prašička. Imela sta pa precej lep kos vinograda. Vsako jesen, če ni bilo kake uime, sta dobila toliko za vino, da sta imela čez leto za male potrebe.

Krdelo zdivjanih Turkov se je zapodilo proti tej koči. Uboga starka videč, da so že blizu koč, je bežala iz hiše v kuhinjo, da bi se tam skrila, a bila je prepočasna.

Že jo zgrabi ljuti Turk in jo hoče pomašiti v zakurjeno peč. Na njeno vpitje prileti mož in milo prosi, naj jo puste pri življenju, dal jim bo vse, kar ima.

Turki so se dali preprositi. Spustili so starko, oba pa gnali v hišo in ju tam z verigami priklenili k mizni nogi.

Pretaknili so vse kote, še pod streho so nesli nos. V veži pa so pri odhodu opazili v tla narejena vrata. Odpro ta vrata in vidijo stopnice vodeče v klet. Hitro drug za drugim še v klet. V kotu je bil še precejšen sod jesenskega pridelka. Naglo so si polnili posode in pili na vso moč. Omamilo jih je kmalu tako, da so pozabili na vse drugo.

Medtem pa se je možu v hiši posrečilo izmuzniti roke iz verig. Tiho je šel k vratom in poslušal, kje drži Turke.

Ko je mož čutil, da jim je vince že precej zlezlo v lase, je zaloputnil vrata in hitro zavalil nanje težek kamen, katerega je ponavadi prislonil zvečer na hišne duri, ki so imele samo lesen zapah.

Turki niti opazili niso, da so v klet zaprti. Nesreča pa je hotela, da se je od gorečih poslopij užgala ta koča.

Ko mož zapazi, da se je začela vnemati slamnata streha, hitro skoči v hišo in poreže vrvi, s katerimi je bila žena privezana k mizni nogi v hišnem kotu. Nato hitita oba v hlev, da rešita kravico in prašiča. Komaj sta živinico spravila na varno, že se udere streha ter pokoplje pod seboj Turke, ki so bili zaprti v kleti.

Tone je prenehal. Otroci si ves čas še dihali niso upali, tako pazno so poslušali. Mala Anica je sedla čisto v kot in njeni očki sta zrla tako prestrašeno, kakor bi se bala, da pridejo Turki tudi po njo.

V tem se odpro hišna vrata. Mati je prinesla svetilko in jo obesila nad mizo. Kmalu je zadišala

na mizi mlečna kaša; posedli so vsi okolo mize in začeli večerjati.

Po večerji so molili rožni venec in nato se spravili k sladkemu počitku. A Nejčku Turki tudi ponoči niso dali miru. Celo noč je sanjal o grozovitih Turkih.

Drugi dan je vstal še precej zarana. Komaj je čakal, da pride s tovariši skupaj in jim pove, kaj mu je pravil vaški Tone o Turkih.

L. K o ž e l j.

Sirota Janko in njegov boter.

Binkoštna nedelja se je približevala in otroci so se je veselili. Mnogi so se namreč pripravljali za zakrament svete birmе, ki so ga imeli prejeti ta dan. Gospod katehet je določil že pred nekaj tedni posebno uro za birmance, da se dobro naučijo in spodobno pripravijo za dostojni sprejem svetega zakramenta. Vsi so seveda brez izjeme radi obiskovali te ure in so bili zelo pazljivi pri pouku. Na obrazu si jim čital lahko, da mnogi komaj čakajo zaželjenega trenutka in že štejejo dneve in ure, ko bodo stopili v prazničnih oblačilih v okrašen božji hram.

Vsi, pravim, so se veselili, samo enemu izmed birmancev se je tupatam omračilo visoko čelo in videlo se mu je, da ga navdaja neka skrb. Bil je to Janko, črno las osemleten deček, najmarljivejši v razredu. Kaj ga je neki skrbelo, kaj mu je vznemirjalo nedolžno otroško dušo?

Janko je bil sirota. Oče mu je umrl že v nežni mladosti, ko je Janko komaj shodil. Spominjal se ga je še, a zdelo se mu je vse kakor v sanjah. Skrbno mater je zelo potrla zgodnja smrt dobrega očeta. Bolehala je že preje, a moževa smrt in skrb za bodočnost jo je posadila na postelj, s katere ni vstala več. Hirala je in hirala, in nekega dne je postal Janko popolna sirota, sam sredi širnega sveta... Usmilila se ga je potem daljna scrodnica in ga vzela k sebi. Pri tej sorodnici je stanoval Janko že nekaj let.

Razen nje ni imel žive duše na svetu, da bi se zatekel k nji v potrebi, v nesreči.

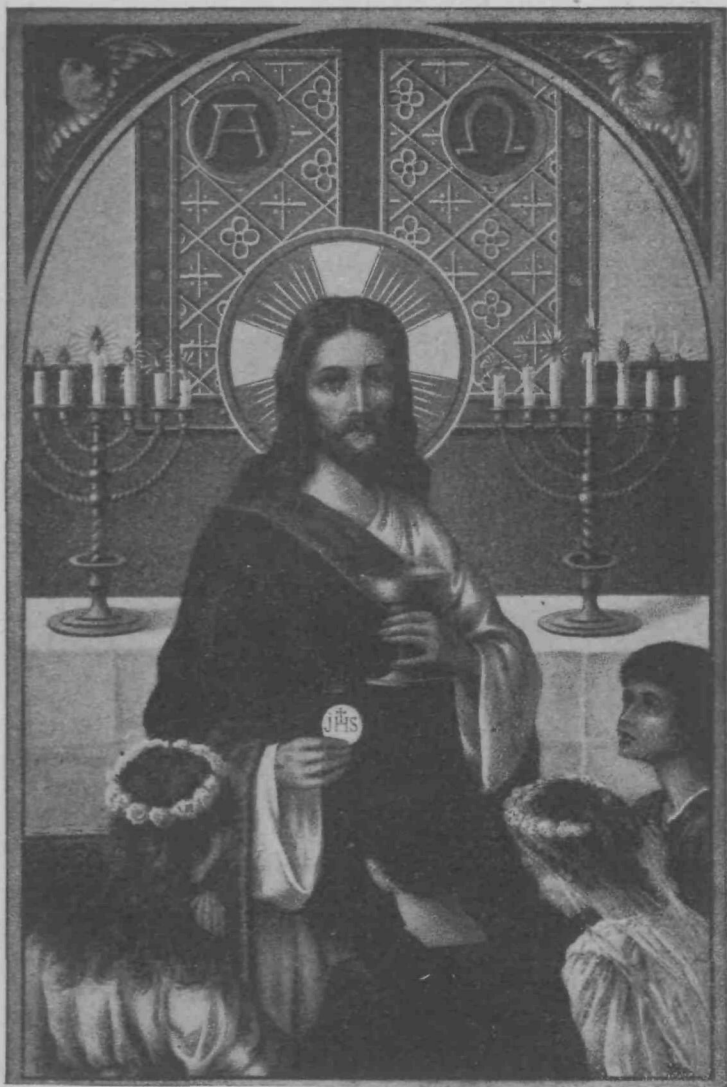
To je bil torej Janko, ki se je tudi pripravljaj za birmo. Vse je bilo že v redu, vrlo dobro je prestal preizkušnjo iz verouka, toda ni še imel — botra. Ko so drugi njegovi sošolci veselo pripovedovali podrobnosti o svojih botrih, je Janko sedel v šolski klopi in nekam otožno gledal skozi okno v prosto naravo. Premišljeval je s skrbjo v duši, kaj bo, ako ne dobi botra, da morda sploh ne bo mogel k birmi. To ga je težilo in skoro si ni drznil zaupati tovarišem svoje bôli.

Dan svete birme se je vedno bolj bližal in ostala je le še zadnja ura pripravljanja, ko je imel gospod katehet vprašati le še za imena botrov in razdeliti birmanske listke. Kaj bo, kaj bo? — Sorodnica, pri kateri je stanoval Janko, je stopila že k dvema sosedoma s prošnjo, naj bi kdo hotel biti boter njenemu varovančku, a oba sta se opravičila. Prvi je rekel, da odpotuje ravno ta dan k obolelemu bratu v bližnji trg, da torej ne more, drugi pa je že imel svojega nečaka, da mu veže birmo, dvema biti boter naenkrat pa da se mu zdi preveč. Kaj je hotel Janko? Vse je kazalo, da bo moral na dan svete birme ostati lepo doma in počakati še eno leto, ko bo imel mogoče v tem oziru večjo srečo.

Ura, ko je imel porazdeliti gospod katehet birmanske listke, je prišla, in vsak učenec je ponosno imenoval svojega botra. Prišla je vrsta tudi na Jankota, in s solznimi očmi je povedal, da ni mogel dobiti botra, ker je sirota, sam na svetu, brez dobrih sorodnikov in znancev. Gospod katehet je poslušal njegovo pripovedovanje, nekaj pomislil in mu velel sesti. Janko ni vedel, kaj bo ž njim, in je žalosten pričakoval odločitve.

Tiste dni se je mudil na šoli, ki jo je obiskoval Janko, visok gospod z zlatimi očali in ostajal v vsakem razredu po par ur pri šolskem pouku. Otroci so kmalu uganili, da je to gospod šolski nadzornik, in podvojili so po naročilu gospoda učitelja svojo pazljivost. Gospod nadzornik je prišel tudi v razred, kjer

Prvo sv. obhajilo.

je bil Janko. Nekaj časa je poslušal, nato pa vprašal gospoda učitelja, kdo je najpridnejši v razredu. Gospod učitelj je poklical vun Jankota in ga označil za najmarljivejšega in najspesobnejšega.

»Kaj pa so tvoji starši?« vpraša visoki gospod Jankota.

Janko mu pove bojzljivo, da je sirota, brez očeta in skrbne mamice, in da stanuje pri svoji sorodnici, ki je pa tudi uboga. Gospod vpraša Jankota še nekaj stvari in mu veli iti nazaj v klop. Govoril je nato še z gospodom učiteljem in se poslovil. Učenci so stikali glave skupaj in uganili marsikatero o prijaznem gospodu.

Kako pa se začudi Janko, ko ga pokliče drugi dan gospod katehet in mu pove, da bo njegov boter na lastno željo gospod šolski nadzornik, in da je ukrenil že vse potrebno. Skoro sopsti si ni upal samega začudenja in veselja. Gospod katehet je povedal to tudi drugim učencem in dostavil končno: »Vidite, otroci! Bog pridnega človeka ne zapusti, ako je tudi revež in sam na svetu!«

Anton Šavelj.

Otrokova prošnja.

Atek, atek, prosim, prosim,
naj grem v cerkvico,
da bom tam molila zate
in za mamico.

Glej, takole bom sklenila
v cerkvici roké,
in za mamo bom molila,
atek — in zató.

Bog pa, ki visi na križu,
bo molitev čul
in dobrot bo tebi, mami,
izpod neba vsul.

Atek, atek, prosim, prosim,
naj grem v cerkvico,
da bom tam molila zate
in za mamico.

Janko Polák.

Marijini otroci.

Vem, kako da mi po Tebi
hrepemimo dan za dnem.
A, kako da Ti, Devica,
hrepeniš do nas, ne vem.

Vem; nemirno morje prošenj
valoví pred Tvoj oltar.
A kako jih Ti sprejemaš —
tajnostna za nas je stvar.

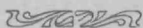
Vsa je zemlja Tvoje slave
polna kakor spev en sam.
A kako Te raj proslavlja —
niti misliti ne znam.

Ali eno tiho misel
v svojem vdanem srcu vem.
Morda Tvojim vsem otrokom
jo v tolažbo reči smem?

Vsaka mati ono dete
najbolj ljubi iz srca;
ono dete, ki jo stane
največ trudov in solzâ.

A kateri so otroci
— Golgata naj govori! —
toli trudov in trpljenja
Tebe stalí — kakor mi?

Silvin Sardenko.

Šmarnice v gozdu.

»Že slavčki žvrgolijo, se maj vesel budi!« sta veselo klicala Stanko in Marica, sprehajaje se po gozdu. Bratec in sestra sta bila otroka ubožnega gospodarja. Do cerkve sta imela dolgo pot, zato nista mogla meseca majnika hoditi k šmarnicam v cerkev. V temnem gozdu je stala njih hiša. Stanko in Marica sta prišla redkokdaj v dotiko z vaškimi otroki. Živela sta torej v miru. Poznala nista nikakih zlobnosti, ubogala sta svoje starše, nikdar jih nista razžalila. Bila sta poštena in bogaboječa otroka.

Zadnjega dne meseca malega travna sta se izprehajala po domačem gozdu. Bil je krasen pomladanski dan. Drevje je že ozelenelo in dobilo nazaj od zime ugrabljeno lepoto. Nasproti so jima zadišale dehteče cvetke; ptički so drobili krasne pesmice. Visoko nad njima pa je pel škranček svojo pomladansko zdravico. Pred njima v

grmu je gostolel slavec. Vse se je gibaló, vse živeló. Vse je hvalilo Stvarnika za pomladansko lepoto. Ko sta to lepoto občudovala, sta pa zavila po ozki stezici in prišla k potoku, ki je spal skoro vso zimo pod trdo ledeno skorjo.

Veliko je bilo zdaj njuno začudenje nad lepoto potoka. Ribice so švigale semtertja; tuptatam je skočila katera v zrak, da si je ulovila muho. Na bregovih potočka so pa cvetele modre potočnice in druge cvetke. Nabrala sta si jih v šopek, da jih poneseta domov.

Ko prebredeta potok, prideta do malega travnika. Tu ju razvesele metuljčki, ki so letali s svojimi svetlimi krili od cvetke do cvetke in si nabirali sladki sok. Tu uzreta rumene zlatice, tudi trobentic nista pogrešala. Zelo jima je ugajala lepota travnika. Stanko reče vesel Marici: »Ko bi imeli doma pred hišo tak lep travnik s cveticami obrastel — ah, to bi bi bilo veselje! Igrala bi vsak dan drugačne igre na njem; skakala bi, nabirala cvetke in prepevala pesmice.« Marica pa odgovori: »Dobro torej, poprosiva očeta, da nama napravijo travnik. Saj je treba samo, da izrujejo grme iz zemlje. — Travica že zraste sama. To nama gotovo napravijo dobri oče.«

Medtem ko sta se pogovarjala o različnih stvareh, prideta zopet v gozd. Nasproti jima pridehti prijeten duh neke cvetice. Zazdi se jima, da jima je znana. Marica reče Stanku: »Poiščiva to lepodehtečo cvetko. Ah, krasen je njen duh!« Stanko uboga, pa začneta iskati prijetno-dehtečo cvetko. Iščeta jo in iščeta dolgo časa, toda vse zaman. Skoraj se hočeta vrniti domov, kar zagleda Marica belo, malo, ponižno cvetko pod leskovim grmom v travi — bila je šmarnica. Pokazala jo je Stanku. Oba jo začneta občudovati, vonjati in se veseliti nad njeno lepoto. Nepopisljivo je bilo njuno veselje, ko najdeta blizu prve šmarnice še mnogo drugih. Trgata jih oba z velikim veseljem. Ko jih natrgata, jih povežeta v dva lepa šopka in se napotita domov. Ko gresta po gozdu, pa zagledata pod starim, velikim hrastom malo kapelico. V njej je bil lep kip Matere božje z Detetom v naročju. To je bila Marija pomočnica. Stanko vpraša: »Kaj je neki tam pod hrastom ta hišica?« — »Kapelica,« odgovori Marica. »Le pojdi hitro, da si jo ogledava.«

Ko prideta h kapelici, poklekneti in začneta prav goreče moliti k Materi božji. Zahvalita se, da sta preživela ta dan v tolikem veselju.

Solnce je že zahajalo. Njegovi rumeni žarki so obsevali zadnjikrat ta dan najvišje vrhunce dreves; večerna zarja je vstajala. »Ali bi ne bilo boljše,« reče Marica, »da darujeva te cvetke, šmarnice in potočnice, Mariji; ona nama bo vedno pomagala.«

»Da, da,« pritrđi Stanko. »Veseli me, da si tako pametna, sestrica. Okinčajva torej podobo Matere božje prav lepo z nabranimi cveticami.« Hitro začneta otroka pokladati cvetke pred kip Marijin. Lepo sta okinčala kapelico in kip z najlepšimi cveticami in zelenjem.

Po dokončanem delu reče Stanko sestrici: »Marica, v cerkev ne moreva hoditi k šmarnicam, ker je predaleč. Lepo bi bilo in všeč Mariji, ko bi jih sama opravljala naskrivnem tukajle v gozdu pred to podobo. Marija gotovo usliši najine prošnje.«

Marica pritrđi z največjim veseljem.

Še enkrat pogledata vesela na s cvetjem okinčano majnikovo Kraljico ter se vrneta domov.

Po poti se pogovarjata o šmarnicah, kako jih bosta opravljala in s kakimi cveticami bosta lepšala kip Matere božje. Sklenila sta, da bosta vsak dan donašala Mariji svežih cvetic.

Ko prideta domov, povesta staršem, kar sta videla in našla. Pripovedovala sta jim o lepoti gozda, potoka in travnika. Nazadnje jim pa tudi povesta, da sta obljubila opravljati šmarnice v gozdu.

Vesela sta bila oče in mati te otroške pobožnosti.

Prišel je zaželjeni prvi majnik. Otroka sta se odpravila že zgodaj v gozd, da natrgata svežih cvetk za Mater božjo. Ko okinčata iznova kip, se vrneta domov. Doma pa poprosita mater, naj ju nauči novih molitvic, da jih bosta molila zvečer pri šmarnicah.

Prvi majnik je bil za nju veliko veselje. Ko se je začelo solnce nagibati k zatonu, sta šla veselo bratec in sestrica prepevaje v gozd k šmarnicam. Tja sta prinesla šopek še svežih šmarnic, okinčala sta še lepše kip ter začela prepevati Marijine pesmice. Tam sta pobožno molila in zaključila šmarnice z lepo pesmico: »Marija

pomočnica«. Tako sta prinašala vsak dan svežih cvetic in obhajala šmarnice.

Kar naenkrat se je pa zgodilo, da je obolela Marica. Bila se je namreč prehladila. Morala je obležati. Stanko je žalostno stal pri sestrični postelji in je dejal: »Marica, pojdi vendar iz postelje; greva v gozdič k šmarnicam. Danes nisva še priskrbela svežih cvetk!«

»Le pojdi, ljubi Stanek,« je rekla Marica žalostno. »Jaz ne morem vstati. Moli zame tam pri Mariji, da ozdravim. Ona me bo gotovo rešila te bolezni.«

Ves žalosten se je odpravil Stanko proti večeru k šmarnicam. Medpotjo je nabral svežih cvetk, da okraši kapelico. Ko pride tja, začne prisrčno moliti k Mariji, da reši sestričo trpljenja. Ko opravi šmarnice, se vrne domov. Po poti je nabral cvetk za bolno sestrico, da ji v bolezni lajšajo trpljenje.

Prišedši domov, obišče najprvo bolno sestrico. Zelo jo razvesele šmarnice in potočnice, ki jih ji poda bratec. Reče mu, naj jih dene v vodo in postavi na okence k njenemu vzglavju.

Deklici je postajalo dan za dnem slabše. Stanko je molil zanjo vsak večer, naj jo vendar reši nebeška Kraljica...

Nekega večera, ko Stanko prav goreče moli k Mariji, je bila vendar uslišana njegova prošnja.

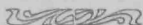
Stanko je prinesel domov sestrici zopet svežih šmarnic. Velika pa je bila njegova žalost, ko je zagledal sestrico vso blede, napol mrtvo na postelji. S šibkim glasom poprosi Marica, naj ji podajo šmarnice v roko, da jih še enkrat ogleda, preden izdahne. Ko jih pogleda, ji mati ihté podajo gorečo svečo v roko. Marica jo prime, prime tudi Stanka za roko, ga pozdravi in — —. Še en pogled na podobo Matere božje, ki je stala ob vznožju njene posteljce, — še en pogled na mamico in očeta — in Marice ni bilo več med živimi.

Žalostno je pogledal Stanko na mrtvo sestrico in se razjokal pri njeni glavici.

Par dni pozneje so pokopali Marico. Na njen grob so položili šmarnic, ker jih je tako ljubila v svojem življenju. Tudi Stanko je spletel sestrici lep venec in ga položil na grob.

Nikoli ni pozneje pozabil tistega leta svoje mladosti, ko je z dobro sestrico v gozdu opravljaj šmarnice. Vse svoje življenje je rad hodil k šmarnični pobožnosti, četudi mu je obujala leto za letom grenak spomin.

Slavko Planinski.

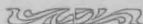
Cvetje z Marijinega vrtca.

a) P o s n e m a j ! Lani se je pripravljala sedemletna deklica z nepričakovano vnemo za prvo sveto obhajilo. Na predvečer pred obhajilno svečanostjo gre deklica s svojo mamico mimo križa na razpotju; ljubeznivo poprosi mamico, naj jo nekoliko dvigne, da bo mogla poljubiti nože Zveličarjeve. Mamica ji ustreže. Deklica se zahvali ter pravi: »Jutri, mamica, bo pa Jezus v mojem srcu, pa bom lahko poljubila ne le njegove nože, ampak tudi njegove roke in njegov obraz.«

b) Tudi vprašanje za prvo sveto obhajilo. Katehet vpraša dečka, ki je stal pred križem: »Kakšen razloček je med križem in sveto hostijo?« — Otrok, ki se je pripravljaj na prvo sveto obhajilo, odgovori po kratkem premisleku: »Tukaj vidim Jezusa, pa ni res tukaj, ker je samo njegova podoba; v sveti hostiji je pa Jezus res pričujoč, pa ga ne vidim.«

c) Sedemletna Tončka ni bila zmerom prav poslušna, zato so ji predstojniki zapretili, da ne bo še smela k svetemu obhajilu, če se ne poboljša. Živahna Tončka si ni znala pomagati drugače, kot da je šla k svoji učiteljici, pa jo je nadlegovala, naj se zanjo potegne. Učiteljica jo vpraša, zakaj tako sili k svetemu obhajilu. Brez obotavljanja se deklica odreže in reče: »Ker imam Jezusa tako rada in ker bi bila rada pridna«. To so bili zadostni vzroki, da je Tončka smela k prvemu svetemu obhajilu, ko se je seveda poprej lepo pripravila.

A. Č.

Majnik.

Majnik je stopil
doli na trato
v belih sandalih,
s suknjico zlato.

V sveže preproge
brstja, zelenja
z nežnimi prstki
šopke pripenja.

V noči prižiga
zvezdice zale,
v jutro med bilke
vpleta korale.

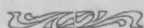
Pevčicam gozdnim
strune navija
peti uči jih:
„Ave Marija!“

M. Elizabeta.

Zakaj molimo skupno?

Poganski oblastnik v Surinamu je vprašal nekoč krščansko zamorko, zakaj kristjani tolikrat skupno molijo; saj bi pač ravnotako lahko molil vsak sam zase. Ker je ravno stal pri ognju, mu reče zamorka: »Dragi gospod, položite te-le ogle vsakega posebej, in gotovo vam ugasnejo; kako živahen pa je ogenj, če vsi skupno gore! Pri molitvi je ravno tako. Ako razpložite ogle daleč drug od drugega, ugasnejo polagoma; če se pa na kup zlože, se ogenj enega vzdržuje od drugega in večkrat žareč ogel vname poleg ležečega hladnega.«

V božjih rokah.

Učitelj: »Kje je naša vas?« Učenec: »Na Kranjskem.« — »Kje je Kranjsko?« — Učenec: »V Evropi.« — »Kje je Evropa?« — Učenec: »Na svetu?« — Nadzornik: »Kje je pa svet?« — Učenec: »V božjih rokah.«

Zastavica.

(Zastavil »Internus«.)

Dve glavi pa dve roki le,
šest nog in dvajset prstov je;
vse skupaj pa po štirih hodi.
No, kaj je to? Le brž razsodi!

Šaljivo vprašanje.

Kdo je tisti imenitni mož, ki se brez skrbi sme vsesti pred knezom, pred kraljem in cesarjem, pa še celo pokrit?

(Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.)